

*Sygnatura akt IV U 19/17*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2017r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Jankowska

Protokolant sekr. sądowy Anna Warszawik

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2017r., w Ostrołęce

na rozprawie

sprawy z odwołania R. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 07 grudnia 2016r. znak: (...). (...).1. (...).2016

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

### **ORZĘKA:**

Odwołanie oddała.

Sygnatura akt IV U 19/17

## UZASADNIENIE

**Orzeczeniem z dnia 07 grudnia 2016r., znak (...). (...).1. (...).2016, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy** orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 15.10.2016r., nr (...), odmawiające wydania R. K. orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Organ wydając przedmiotową decyzję uznał, że nie nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia R. K., w stosunku do tego, który był podstawą wydania wcześniejszego orzeczenia - z dnia 08 maja 2015 r., zaliczającego R. K. do grona osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim, okresowo do dnia 31 maja 2018 r., z powodu schorzeń oznaczonych symbolem przyczyny niepełnosprawności „05-R”, „03-L”.

**R. K. wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia**, w którym wyraził swoje niezadowolenie z wydanego orzeczenia. W odwołaniu R. K. wyjaśnił, że w dniu 08 maja 2015 r. WZON orzekł, iż odwołujący zalicza się do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim okresowo do dnia 31 maja 2018 r., według symboli niepełnosprawności „05-R”, „03-L”. Od tego czasu, jak wskazał odwołujący, stan jego zdrowia pogorszył się, gdyż w październiku 2015 r. doznał on złamania nogi. Odwołujący podał, że otrzymuje rentę z powodu częściowej niezdolności do pracy, która została mu przyznana na okres dwóch lat z powodu niedosłuchu, niedowidzenia, schorzeń kręgosłupa, schorzeń kardiologicznych oraz innych. Z odwołania należało wnioskować, że R. K. ma przekonanie, iż powinien mu przysługiwać inny (w tym wypadku wyższy) stopień niepełnosprawności, gdyż w 2015 r. nie zdiagnozowano u niego choroby oczu, niedokrwienia mózgu, nie starał się o stwierdzenie choroby zawodowej.

Przed zamknięciem rozprawy odwołujący sprecyzował, że wnosi o zaliczenie go do grona osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim - na stałe, lub w stopniu umiarkowanym - okresowo. R. K. wniósł o dopuszczenie w niniejszej sprawie dowodu z opinii biegłych z zakresu: otolaryngologii, okulistyki, neurologii, chorób wewnętrznych, kardiologii, medycyny pracy oraz rehabilitacji.

**W odpowiedzi na odwołanie** Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o jego oddalenie.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. na podstawie dokumentacji medycznej, badania osoby zainteresowanej przez lekarza przewodniczącego składu orzekającego oraz oceny doradcy zawodowego ustalił, iż stan zdrowia odwołującego kwalifikuje go do zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Jednocześnie, w ocenie (...), sporządzona ocena stanu zdrowia R. K., nie daje żadnych podstaw do uznania, że stan zdrowia odwołującego uległ zmianie w stopniu umożliwiającym wydanie kolejnego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Ustalono u R. K.: zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym. Jak przyznał (...), ograniczenia organizmu odwołującego powodują trudności w funkcjonowaniu. Powód wymaga częściowej pomocy innych osób w zakresie samoobsługi, przemieszczania się oraz w zakresie prowadzenia gospodarstwa domowego. Powód ma naruszoną sprawność organizmu, jednak jest zdolny do samodzielnej egzystencji. Zgodnie z definicją stopni niepełnosprawności, powód spełnia kryteria lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy stan zdrowia odwołującego, na dzień wydania decyzji przez (...) z dnia 07 grudnia 2016 r., pogorszył się w stosunku do stanu zdrowia odwołującego na dzień wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności przez (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 08 maja 2015 r. oraz do ustalenia, czy schorzenia występujące u odwołującego R. K. na dzień wydania decyzji (...) (07 grudnia 2016 r.) powodują niepełnosprawność – jeśli tak, to jaki jest jej stopień, od kiedy istnieje oraz czy odwołujący wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Sąd Rejonowy dopuścił w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i traumatologii oraz otolaryngologii, celem ustalenia powyższych okoliczności. Dowód ten został przeprowadzony na podstawie badania odwołującego i na podstawie dokumentacji medycznej załączonej do akt (postanowienie k. 7).

Na podstawie wyników badania stwierdzono u R. K.: chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z miernym ograniczeniem funkcji, obustronny niedosłuch odbiorczy zmysłowo-nerwowy dla tonów wysokich, szumy uszne w wywiadzie, skrzywienie przegrody nosa oraz choroby współistniejące – nadciśnienie tętnicze, przerost gruczołu krokowego w wywiadzie, łagodne zaburzenie funkcji poznawczych. Schorzenia te, w ocenie biegłych powodują u odwołującego **lekki stopień niepełnosprawności**, okresowo do dnia 31.05.2018 r.. Ustalony stopień niepełnosprawności istnieje od dnia 15.04.2015 r.. Jednocześnie, jak wskazali biegli, odwołujący R. K. nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Zatem, biegli, zgodzili się z orzeczeniem wydanym przez Wojewódzki Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. w dniu 07 grudnia 2016 roku. (opinia biegłych, k. 9-15 akt).

Odpis przedmiotowej opinii biegłych został doręczony obu stronom postępowania wraz z zobowiązaniem, by ewentualne uwagi i zastrzeżenia do opinii każda ze stron zgłosiła w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu opinii – pod rygorem ich pominięcia na dalszym etapie postępowania.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. nie wniósł żadnych uwag i zastrzeżeń do opinii biegłych, natomiast odwołujący R. K. w zakreślonym terminie złożył pismo, które zawierało uwagi i zastrzeżenia do opinii biegłych. Odwołujący wskazał, że nie zgadza się z opinią, ponadto nie jest dla niego jasne, dlaczego biegli

wydali opinię m.in. na podstawie wyników badań ze stycznia 2016 r., a nie z czerwca 2016 r.. Odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu „z uzupełniającej opinii biegłych z zakresu okulistyki, laryngologii i medycyny pracy” oraz o wydanie orzeczenia o zaliczeniu go do grona osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na stałe, lub umiarkowanym - okresowo. Do pisma z dnia 18.04.2017 r. odwołujący dołączył: kserokopię karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 17.06.2016 r., kserokopię orzeczenia lekarskiego o braku podstaw do rozpoznania choroby zawodowej z dnia 17.06.2016 r., kserokopię fragmentu niezidentyfikowanego pisma (str. 5-8).

Na terminie rozprawy w dniu 12 maja 2017 roku, odwołujący R. K. wyjaśnił Sądowi, jakie dolegliwości stanowią dla niego najbardziej dotkliwy problem zdrowotny, a mianowicie, że ma szумы uszne i dokucza mu „powłóczenie nogą”.

Na terminie rozprawy w dniu 12 maja 2017 roku, Sąd postanowił oddalić uwagi i zastrzeżenia odwołującego do opinii biegłych (k. 20) oraz częściowo oddalić wnioski dowodowe zgłoszone w odwołaniu - ponad dotychczas dopuszczone i przeprowadzone dowody z opinii biegłych.

Decyzja Sądu w tym przedmiocie, była zdeterminowana tym, że odwołujący nie považył skutecznie sporządzonej opinii biegłych, nie wskazał żadnych przyczyn, mogących dyskwalifikować opinię, sporządzoną na potrzeby niniejszego postępowania. Sąd wysłuchał odwołującego na rozprawie, przed oddaleniem wniosków, na okoliczność najbardziej dokuczliwych dla niego schorzeń, by w ten sposób ustalić, czy nie pominął, powołując skład biegłych, specjalności istotnych dla ustalenia stanu zdrowia odwołującego. O ile Sąd nie kwestionuje twierdzeń odwołującego o innych dolegliwościach, niż ustalone przez (...), o tyle należy wskazać, iż sam odwołujący podał Sądowi, że najbardziej dokuczają mu szумы uszne i „powłóczenie nogą”. Z opinii wynika, że biegli brali pod uwagę także choroby współistniejące i także przy ich uwzględnieniu oceniali stan zdrowia odwołującego, na dzień wydania decyzji (...). Jednocześnie biegli nie poddali pod rozważę Sądu, jak zwykli to czynić, ewentualnych sugestii pod kątem zasięgnięcia opinii biegłych innych specjalności. To zaś, utwierdziło Sąd w przekonaniu, że dalsze postępowanie dowodowe nie jest konieczne. Należy też podkreślić, iż twierdzenia odwołującego, co do stopnia niepełnosprawności, jaki winien mu przysługiwać, nie są odległe od ustaleń (...), który zaliczył R. K. do grona osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim, okresowo do dnia 31 maja 2018 r., z powodu schorzeń oznaczonych symbolem przyczyny niepełnosprawności „05-R”, „03-L”. R. K. wnosil w niniejszym postępowaniu o zaliczenie go do grona osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim - na stałe, lub w stopniu umiarkowanym - okresowo.

Postępowanie dowodowe nie może być prowadzone w nieskończoność, tylko dlatego, iż jedna ze stron (w tym wypadku odwołujący) nie jest usatysfakcjonowana z ustaleń poczynionych w konkretnej sprawie przez biegłych. Sąd, wobec opinii biegłych lekarzy sądowych, nie widział podstaw, by nie dać wiary tak spójnej, rzeczowej opinii specjalistów i by inicjować dalsze postępowanie dowodowe, bowiem nie było ku temu podstaw.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 K.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, nie publikowany). **Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawdziwego orzekania.** - wyrok z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869; podobne poglądy były już wielokrotnie wyrażane w wyrokach z dnia 06 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPUS 1997, nr 23, poz. 476, z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPUS 1998, nr 3, poz. 100 oraz z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408.

Wielokrotnie też, Sąd Najwyższy stwierdzał, że **potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z sa-mego niezadowolienia strony z dotychczas złożonej opinii.** Wyroki Sądu Najwyższego z dnia 04 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408 oraz z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 612.

Powinność sądu powołania innych biegłych Sąd Naj-wyższy dostrzegając wtedy, gdy pierwotna opinia budziła istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a zainteresowana strona wykazywała nieporadność w zgłaszaniu od-powiednich wniosków dowodowych, lub gdy wniosek o powołanie kolejnego biegłego uzasadniony był dokumen-tacją leczenia schorzeń nierozpoznanych przez biegłych. ***W niniejszej sprawie takie okoliczności nie występowały.***

***Należy podkreślić, iż nie chodzi w sprawie o doprowadzenie do satysfakcjonującego dla danej strony rozstrzygnięcia, lecz chodzi o rozstrzygnięcie wg tzw. prawdy obiektywnej, wg. faktów, a te - zważywszy na jednomyślność biegłych sądowych i WZON - Sąd w swoim przekonaniu ustalił.***

Osoby, które sporządziły opinię w niniejszej sprawie mają, zgodnie z treścią art. 278 K.p.c. wiadomości specjalne niezbędne do odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania. Biegli są specjalistami z ortopedii i traumatologii oraz otolaryngologii, a zatem posiadają niezbędną wiedzę, aby dokonać ustaleń w niniejszej sprawie. Podczas sporządzania opinii biegli oparli się na pełnym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy i badaniu odwołującego.

Wskazać nadto należy, że tutejszy Sąd, mając na względzie treść opinii biegłych, o której mowa wyżej, nie mógłby wydać orzeczenia sprzecznego z wnioskami zawartymi w tejże opinii. Jak podał bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 października 2006 roku (sygn. akt: I CSK 166/06) „Z przyjmowanej powszechnie zasady, iż sąd jest najwyższym biegłym, nie można wyprowadzać wniosku, że może biegłego zastępować, a to oznacza, że jeżeli do poczynienia ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości specjalne, sąd nie może dokonywać ich sam, nawet gdyby miał w tej dziedzinie odpowiednie kwalifikacje merytoryczne.....”.

Zatem, biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 K.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSR Monika Jankowska